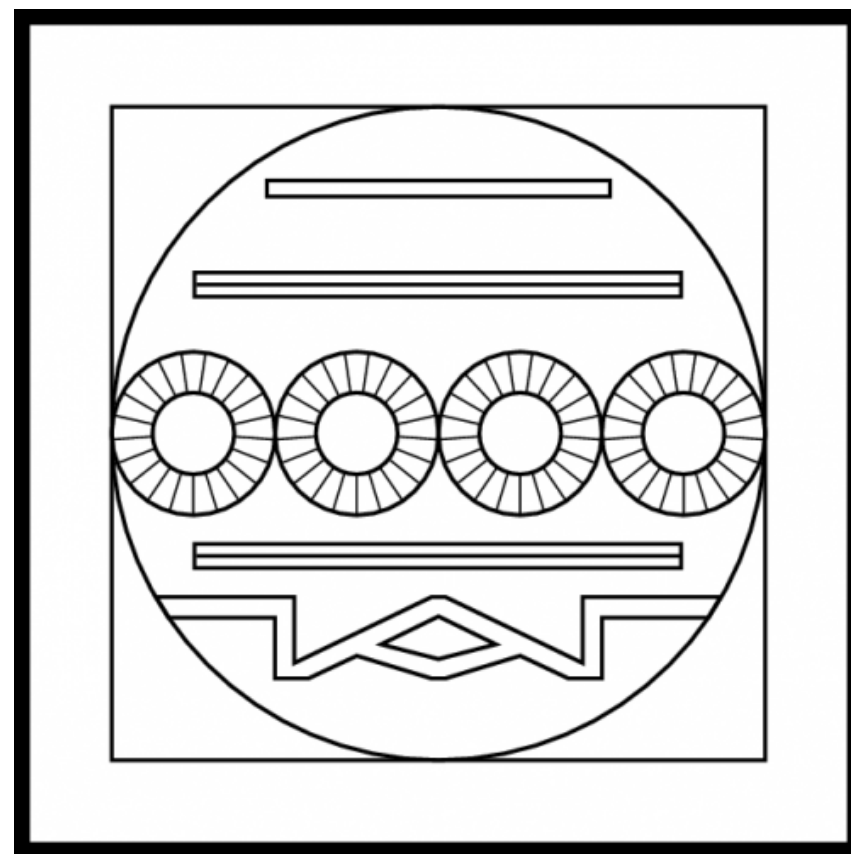

Symbol Učení ducha: Mise/úkol

Skupiny FIGU

Philia Stauberová

FIGU 2008 – německy, 2011 česky

Některá práva vyhrazena.

Pokud není uvedeno jinak, je toto dílo licencováno dle:
www.figu.org/licenses/by-nc-nd/2.5/ch/

Nekomerční využití je proto výslovně povoleno bez dalšího autorského svolení.

Originál vydán v nakladatelství Věk Vodnáře (Wassermannzeit-Verlag),
»Svobodné zájmové společenství«, Semjase-Silver-Star-Center, CH-8495
Schmidrüti ZH

FIGU

Freie Interessengemeinschaft
Semjase-Silver-Star-Center
CH-8495 Schmidrüti
Schweiz/Switzerland
<http://www.figu.org>

FIGU-Studiengruppe Česká republika

P.O.Box 104
Na Strži 42
140 21 Praha 4
Česká republika
<http://cz.figu.org>

Skupiny FIGU a nehierarchické struktury

Billyho mise zahrnuje šíření pravdy. Díky jeho vlastnímu velmi dalekosáhlému vědění, rozumu a spojení s Plejaren má základní skupina FIGU-Švýcarsko bezprostřední přístup k pravým informacím ve všech oblastech života. Do toho spadá mimo jiné evoluce lidského vědomí a správný způsob života. Takový podnik, jakým je tato mise, vyžaduje velkou zodpovědnost, neboť vše se musí ubírat cestou pravdy, jinak by byla ohrožena celá mise a její úspěch.

Jelikož se i všichni členové základní skupiny musejí nejdříve obeznámit s pravdou, neboť se toho musejí v mnoha životních oblastech velmi mnoho naučit, je nezbytné, aby se všichni lidé i věci uváděli na správnou cestu pomocí daných pravidel a směrnic. Pracovat v této skupině znamená, že se člověk konfrontuje s pravdou v mnohem větší a intenzivnější míře, než jak je tomu v normálním každodenním životě. Tato permanentní konfrontace od něj vyžaduje velkou myšlenkovou práci, aby dosáhl základního porozumění otevřenosti, upřímnosti, zodpovědnosti, tolerance, rovnosti, akceptace, úcty,

respektu, povinnosti, svobody, míru a lásky atd.

Na jedné straně musejí členové odklonit své vlastní zájmy od sebe samých a svého malého světa, neboť zprvu stojí v popředí cosi jiného. To značí, že se nejdříve musejí snažit o to, aby se integrovali do celku života, a tedy do plánu Tvoření. Tím, že pro to upřímně otevřou své vědomí, začnou chápat, že mají coby součást tohoto tvořivého plánu jak svá práva, tak své povinnosti. Poznání vlastních povinností je na straně druhé opět zavádí k sobě samým, neboť pokud chce člověk naleznout svou vlastní správnou cestu v rámci velké cesty evoluce, je pro něj nevyhnutelně důležité vážně zkoumat svou vlastní niterní podstatu.

Existuje velmi mnoho věcí, jež musí člověk zpracovat a pochopit, takže se též dopouští mnoha chyb. Chyby jsou samozřejmě povoleny, nicméně je nutno je korigovat. To znamená, že o nich má člověk neutrálně-pozitivně přemýšlet, aby dospěl k logickým závěrům, díky nimž se dokáže v budoucnu stejným chybám pokud možno vyvarovat. Jsou-li však chyby natolik závažné, že směřují proti cíli mise, nebo mohou dokonce misi nyní či v budoucnu

Být upřímný, jednat podle svého nejlepšího vědomí a svědomí a přesto chybovat znamená zkrátka prodělávat vývoj. Domnívat se, že je možné zamezit činění chyb, je velký omyl. Lidé, kteří se neustále pokoušejí skrývat své chyby, protože chtějí být lepší než ostatní, dosud neporozuměli smyslu života. Fakt je, že žádný člověk není lepší než ten druhý, neboť každý dělá chyby – a proto chyba sama o sobě vlastně ani není trapná, nýbrž trapné je pouze zdráhat se z ní poučit.

Být schopný upřímně, svobodně a neutrálně prezentovat své mínění vyžaduje hodně myšlenkové práce, neboť člověk se musí naučit a porozumět správnému chování vůči svému bližnímu i sobě samému. Lidé, kteří na všechno jen kývají, protože jsou rádi, že za ně někdo jiný odvádí práci, nebo ti, kteří s ničím nemohou souhlasit, jelikož jsou toho názoru, že vědí sami všechno lépe, dosud neprojevují dostatek zájmu být skutečně součástí skupiny.

Philia Stauberová

překlad: Ondřej Štěpánovský, Jan Bayer, korektury: Michal Dvořák

perfektní. Proto je vždy výhodné, když se člověk odvážně postaví nějaké situaci a otevřeně zastává svůj názor, neboť tak může buď přispět něčím hodnotným, anebo pochopit, že se jeho vlastní myšlenky pohybovaly v chybných kolejích.

Učiní-li člověk navzdory svému upřímnému a dobrému záměru chybu, pak je to obvykle zdrcující nebo přinejmenším mrzuté a trapné. Jelikož se však této chyby dopustil z nedostatku vědění, vyvstane z nepříjemného zážitku určitý popud, aby chtěl veškerým okolnostem porozumět a zabránit tak oné chybě v budoucnu. Cítit se trapně dotčen totiž vůbec není tak špatné, neboť tento nepříjemný pocit lze proměnit v motivaci něco změnit. Páchá-li však člověk chyby úmyslně ze sobeckého záměru, pak bude na pozadí vždy cítit lehce hlodavou nelibost, že bude odhalen. To je však nejen namáhavé, nýbrž to též pohlcuje mnoho energie, neboť ustavičně se zabývat tajením svých záměrů drží člověka docela v jednom kole. Sobecké chování však dříve či později vypluje na povrch, což je potom nejen trapné, nýbrž to může též navždy zničit důvěryhodnost dotyčné osoby.

ohrožit, pak o tom musejí být členové zpraveni. To ovšem nelze učinit milými a chlácholivými slovy, neboť ta v tomto případě nepřinášejí ten správný efekt. Dotyčná slova musejí být jasná a jednoznačná, v důsledku čehož znějí tvrdě, avšak dostat tu a tam ohledně vlastního chybného chování malý šok ještě nikomu neuškodilo – právě naopak se tak nastartuje proces myšlení, který problém dokáže vyřešit.

Pravidla a směrnice, jimiž je nutno se řídit, jsou tu proto, aby se zajistila existence skupiny a tím i úspěch celé mise. Členové tedy od Billyho a Plejaren někdy dostávají rady, co by měli udělat či jak by měli něco provést. Nezúčastnění lidé tak mohou nabýt dojmu, že skupina vykazuje hierarchickou strukturu, protože členové se danými radami povětšinou také řídí. Řídit se radou, kterou udělili lidé prokazující mnohem hlubší porozumění veškerým okolnostem mise, však nemá nic společného s poslušáním rozkazů, nýbrž s uznáním chápavosti. Je-li dána nějaká rada, stojí v popředí vždy úspěch mise, zatímco osobní přání a egoistické příjemnosti je třeba odsunout na pozadí. Všichni členové, včetně Billyho, mají však rovná práva a povinnosti a mohou se kdykoli vyjádřit, pokud něčemu skutečně nerozumějí

anebo se s něčím nedokážou ztotožnit. Nastane-li tento případ, je možné vše prodiskutovat a poskytnout vysvětlení, aby se podpořilo správné porozumění věci. To znamená, že ve skupinách FIGU nevládne hierarchický systém, nýbrž systém, v němž se činí na radách založená svobodná rozhodnutí. Jen tak mají členové šanci růst v rozumní pravdě a naučit se správně jednat, aby byli připraveni na budoucnost, kdy již nebudou k dispozici žádné rady, jež by je znovu navedly na správnou cestu.

Rozdíl mezi radou a rozkazem je ten, že rada člověka vybízí k tomu, aby se snažil o ní upřímně zapřemýšlet a dokázal zcela individuálním způsobem správně porozumět v ní skryté či očividné pravdě. Poslouchat rozkazy nevyžaduje žádné přemýšlení a neústí tedy ani v evolutivní pokrok. Je důležité, aby každý člen sám o něčem přemýšlel, neboť to je ta vlastní evoluční výzva. Proto je nezbytná nehierarchická struktura, neboť rozhodující slovo zde nemá žádný vůdce, stejně jako ani žádný člen nemůže zaujmout vyšší pozici než ostatní – to by totiž jen vedlo k sektářství nebo kultu ústí v zotročení a stagnaci.

a znovu o všem zapřemýšlet. Výsledek by mohl být překvapivý.

Snažit se společně pracovat, vzájemně si rozumět a kráčet spolu vpřed je skutečně prvotřídní životní zkušenost, která v sobě navíc pro všechny zúčastněné skrývá báječný efekt rostoucího spojení. Zásadním faktorem, na nějž je nutné dbát, aby byl této zkušenosti ve všech jejích různých oblastech zaručen úspěch a aby byl umožněn růst vzájemné sounáležitosti, je upřímnost. Je velmi důležité umět tomu druhému nebo skupině otevřeně vyložit své vlastní mínění, neboť každý má právo být konfrontován s pravdou a skutečností jiné osobnosti. Jen tímto způsobem lze docílit porozumění a citu pro druhého člověka a jeho individuální myšlení, cítění a jednání.

Otevřeně vyslovit vlastní názory je odvážné a svobodné, avšak svědčí o zbabělosti a sebeomezování, zadržuje-li člověk své myšlenky ze samého strachu, že by se mohl ztrapnit. Nikdo se nemusí ničeho bát, to jen brání vlastnímu vývoji, stejně jako vývoji celé skupiny. Nikdo však ani nemusí na druhého shlížet svrchu jen proto, že má jiný postoj, jiné pochopení a jednání, neboť jedno je zcela jisté: nikdo není

Pokud spolu dva lidé spolupracují a jsou ochotni sdílet své myšlenky, vytvářejí atmosféru, jež zvyhodňuje rozvoj sounáležitosti. Nejenže mají příležitost se od sebe navzájem učit a získat vhled do své individuality, nýbrž též dosahují vědomostí o sobě samých. Mít zájem a být ochoten porozumět druhému člověku vyžaduje hodně myšlenkové práce s ohledem na úctu, akceptaci, respekt a rovnost, což podporuje toleranci k druhé individualitě. Člověk mající tendenci pohlížet na bližního svrchu a domnívat se, že ví tak jako tak lépe, co je třeba udělat, přechází bez povšimnutí mnoho cenných podnětů od svého protějšku. Připadá-li si člověk lepší než jeho spolubližní, je pro něj snadné konstatovat: »No jo, tahle osoba vůbec ničemu nerozumí a teď mám důležitější věci na práci, než jí věnovat čas a starat se o ni.« Člověk by měl mít vždycky čas na vysvětlení, aby se věci mohly vyjasnit a pochopit. Je totiž velmi nevýhodné, cítí-li se člověk příliš dobrý, než aby věnoval pozornost myšlenkám toho druhého. I když se zdá, že dotyčná osoba nechápe, o co jde, je zpravidla přesto hodnotné jí věnovat své myšlenky. Důvodem je fakt, že nic není tak perfektní – a už vůbec ne vlastní myšlenky –, aby se nevyplatilo vzít v úvahu nové aspekty

Dbát na radu někoho, kdo má lepší pochopení, a navíc se sám snažit zvládat ve správném rámci záležitosti ohledně mise i sebe samého je jediná cesta vedoucí k úspěchu. Proto je zřejmé, že každá nově zformovaná skupina FIGU stojí zcela logicky pod patronátem základní skupiny FIGU, neboť potřebuje vedení a strukturu, aby porozuměla celé souvislosti mise. Je však rovněž velmi důležité rozpoznat, že toto vedení a struktura nikterak neopomíjí individualitu žádného člena, nýbrž ji podporuje, neboť všichni členové jsou podněcováni k myšlení, aby našli svou vlastní cestu. Tím se mohou začlenit do mise a rozpoznat, co musejí správně učinit.

Věci hodné vědění

Tímto má býti uvedeno několik věcí hodných vědění, jež se vztahují na příčiny a řešení zákonitě se vyskytujících problémů a obtíží ve skupinách FIGU. Úspěch skupiny závisí zprv na porozumění a správném snažení jejích členů. Proto může někdy trvat celkem dlouho, než skupina nalezne správný směr a dosáhne určitého pokroku. Jedno naše přísloví to vyjadřuje velmi pěkně: »Dobrá věc potřebuje čas.«

Důvodem opakujících se nezdarů v nových či stávajících skupinách jsou vždy mezilidské vztahy. Zřídka kdy je vyvinuté nezbytné uvědomění, že solidní základ, jenž je zásadní pro budoucnost skupiny, tkví ve fungujících mezilidských vztazích. Je ovšem zhora nemožné, aby spolu různí lidé úspěšně sledovali nějaký cíl, když spolu vzájemně nevycházejí.

Dobré mezilidské vztahy vyžadují upřímnost a spočívají v úctě, respektu, akceptaci a rovnosti. Pro každého člena FIGU je proto povinností, aby se upřímně snažil o správné porozumění těmto základním předpokladům. Pokud se o to nesnaží, končívaly střetávající se názory členů nevyhnutelně v hašteření a ostrých svárech, takže není možné, aby z nich vyvstala neutrální řešení podporující misi.

Neschopnost postavit se ostatním členům naroven, respektovat a akceptovat jejich individualitu nejenže znemožňuje hledání toho, co by se mělo správně učinit, nýbrž to vede též k mocenským bojům o vyšší pozice. Tento způsob vývoje, vznikající vždy z mezilidských problémů, zvyhodňuje hierarchické struktury, které umožňují, aby jedni členové vnucovali svou osobní vůli druhým a aby nad nimi vykonávali

druhému, když dané téma zrovna nespadá do oblasti vlastního zájmu, že je však nezbytné naučit se úctě, respektu a trpělivému naslouchání, aby bylo možné brát projevené myšlenky dostatečně vážně a zapřemýšlet o nich. To zračí vlastní snahu chtít si vzájemně porozumět, neboť to jest základní podmínka mezilidské spolupráce. Je rovněž velmi důležité být dostatečně upřímný na to, ozřejmit své vlastní myšlenky tam, kde mají všichni ostatní jiný názor. Celý tento učební proces stojí hodně energie, avšak bez práce a nasazení nelze ani docílit žádného úspěchu.

Z toho vyplývá, že dosažení vzájemného porozumění předpokládá dlouhý proces, jakož i hodně času a trpělivosti, neboť lidé si musejí nejen opakovaně vyměňovat své myšlenky a názory, nýbrž si musejí též vysvětlovat věci různými slovy a z různých úhlů pohledu, aby mohli vše srozumitelně vyjádřit. To jistě nemá nic společného s tím, vydat se cestou nejmenšího odporu. Mnohem spíše to znamená zabrat se do tvrdé práce, jež nakonec vyústí v úspěch a uspokojivý pocit, že člověk udělal, co nejlépe dokázal, a že všichni společně pokročili vpřed.

Onu mylnou domněnku, že hodně práce, plnění povinností a všechna daná pravidla omezují osobní svobodu, takže již nezbývá čas se věnovat svému osobnímu rozvoji, by měl člověk důkladně přehodnotit. Vlastní vývoj totiž nikdy nemůže omezovat, právě naopak, a to proto, že rozšiřuje osobní svobodu, která napomáhá sebezpoznání a vede k větší sebedůvěře, sebejistotě a nezávislosti. Největší prospěch je ale ten, že se tak člověk stále více blíží pravdě.

Učení se a práce ve skupině

Patřit ke skupině, v níž lidé sdílejí tytéž zájmy, je vždycky výzva, neboť všechny ty individuální myšlenky, city, názory a postoje skýtají nezbytné konfrontace podporující ustavičný učební proces. Pokouší-li se tedy více lidí dosáhnout shody ve svých individuálních názorech, je to velmi působivá nabídka naučit se něco sám o sobě, o druhých i o mnoha oblastech života. Konfrontace se všemi těmi individuálními lidskými aspekty prozrazuje, jak intenzivní může učení být, neboť se vždy musí zohlednit a myšlenkově zpracovat vícero věcí zároveň.

Člověku, jenž je ochoten se učit, bude brzy zřejmé, že vůbec není tak snadné naslouchat

moc. To je přirozeně zcela v protikladu s nehierarchickou strukturou skupin FIGU a je to ze své povahy destruktivní, takže to nelze tolerovat. Členové mají své snažení zaměřovat na to, aby vycházeli jak sami se sebou, tak i s námi, členy základní skupiny, aby v rámci skutečné spolupráce podporovali misi. Největší výzva v každé skupině je tedy rozvoj mezilidských vztahů.

Jak jsem již zmínila, spočívají dobré mezilidské vztahy ve správném porozumění úctě, respektu, akceptaci a rovnosti. Je tedy nezbytné, aby si v sobě každý člen rozvinul vědomí rovnosti se všemi ostatními členy a aby s nimi, jakož i sám se sebou, podle toho zacházel. Základní práce k dosažení tohoto uvědomění tkví v tom, že si k sobě člověk vytvoří sympatii a bude mít zájem zkoumat sám sebe a obeznámit se se svou vlastní podstatou, jakož i se svými silnými a slabými stránkami. Vytvořit si k sobě samému sympatii tedy nemá nic společného s tím, že člověk nalézá omluvy za spíše nepříjemné věci, jež sebezkoumáním vyplouvají na povrch, nýbrž s tím, že je registruje jako součást sebe samého. Jen tak se může člověk naučit si porozumět, čímž bude schopen se více akceptovat a zároveň pro sebe samého rozšiřovat city

sympatie. Ty jsou nezbytné, aby při procesech sebepoznání vynaložil nutnou trpělivost a vytrvalost. Aniž by se znal a aniž by v sobě choval tuto sympatii k sobě samému, je pro člověka velmi obtížné, aby skutečně rozpoznal a akceptoval své pozitivní i negativní stránky a mohl zahájit nezbytné změny.

Klíč k jakémukoliv dalšímu vývoji a souvisejícím změnám leží v člověku samotném. Člověk tedy musí začít vždy sám u sebe, a sice upřímně, neboť upřímnost je nezbytná k tomu, aby se mohl otevřít procesu učení se a rozumění.

Pociťovat sympatii k sobě samému, a to navzdory vlastní nedokonalosti a vlastním slabostem, člověku teprve umožňuje rozvinout pravou sympatii k bližnímu. To je totiž nezbytné, aby získal vhled do jeho individuality a dokázal mu porozumět a skutečně jej akceptovat a respektovat.

Správně porozumět respektu, akceptaci a rovnosti je tedy nesmírně důležitý učební proces, který pak samozřejmě přináší výhody nejen pro osobní vývoj, ale i pro úspěch skupiny.

Díky fungujícím mezilidským vztahům ve skupině má každý člen možnost začlenit své individuální snažení do společného snažení, čímž se mohou členové teprve skutečně pospolu snažit o stejný cíl.

Mimořádnou příležitost pro co nejlepší podporu v těchto důležitých učebních procesech nabízí přirozeně základní skupina, jakož ale i jiné skupiny FIGU. Bohaté konfrontace na mezilidské a osobní rovině umožňují a podporují převedení Učení ducha do praxe, díky čemuž je možné jej zažít. Žádné teoretické vědění nemá opravdovou hodnotu, nedochází-li k vhodným konfrontacím poskytujícím nezbytnou výzvu, díky níž lze teorii oživit, zakusit a přetvořit ve skutečné vědění.

Jakýkoliv vývoj probíhá vždy vzájemným působením pozitivního a negativního. Tyto protichůdné póly udržují vše v chodu a vytvářejí nezbytné předpoklady pro to, aby mohlo vzniknout něco nového. A právě toto vzájemné působení vstupuje v platnost, převádí-li člen skupiny své studium do praxe prací a plněním povinností a tím toto studium oživuje.